

for den Pligt, at tilvejebringe en Finanslov, og det vilde derfor skarpt udtale sin Misbilligelse af, at Regeringen havde tilfæstet denne Pligt og levet Finansaaret ud paa en midlertidig Finanslov, som, sagde man, hverken havde Hjemmel i Forsatningen eller tilfredsstillende Samfundets Krav. Det, man altsaa her stiller op, er ikke, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds udtalte, det, man var enig om, for Konfliktten kom, dette er noget ganske nyt. Det er en efter min Mening ret principiel Afvigelse fra Kravet til Regeringen om at staae en ordentlig Finanslov til Vejse for det paagældende Finansaar. Jeg gør opmærksom derpaa — det er muligt, det kan være rigtig at gaa den Vej, men det var ikke det, Folketinget stod paa i 80erne og 70erne, langt fra. Nej, det, som var tilvejebragt som konstitutionel Praksis indtil 1885, det var en midlertidig Finanslov, begrænset til de nødvendige løbende Statsudgifter efter de hidtil gældende Regler og gældende for et nærmere begrænset Tidrum, et Tidrum, som for øvrigt efter Omstændighederne kunde forlænges, naar det gjordes fornødent, og som da ogsaa blev forlænget mangfoldige Gange og, ganske rigtig, ogsaa i et Aar til hele Finansaarets Udløb. Naar man nu vil beraabe sig paa, hvad der var gældende Praksis for Konfliktten, er det netop nøjagtigt det, som blev staaet fast ved Rigsdagsbeslutningens Punkt 1 med en Forbedring, nemlig Afstæffelse af al Tvivl om Indholdet, idet det udtrykkelig deri fastsættes, hvorledes det i Hovedtrækkene bliver den tidligere Finanslov, som midlertidig bliver ved at gælde. Om man nu vil gaa den Vej, som de Herrer have foreslaaet, skal jeg ikke for Øjeblikket komme nærmere ind paa, jeg skal siden komme til at strejfe det ganske kort. — § 3. har af de her foreliggende Forslag oprigtigt talt indret mig mest, den gaar jo nemlig ud paa at imødegaa den Fortolkning, som siger, at naar det i Grundloven hedder, at Statterne ikke maa opkræves, inden Finansloven er vedtaget, skal dette „vedtaget“ ikke behøve at bethyde „vedtaget af Rigsdagen“, men skulde ogsaa kunne bethyde „vedtaget af Regeringen“ — ærede Medlemmer erindre jo nok, at der er kommet en saadan snurrig Fortolkning frem. Om denne Fortolknings Art og Karakter skal jeg ikke udtale mig nærmere. Jeg har hørt en anden Fortolkning, som jeg nogenlunde vilde jævnsille med denne. Der staar jo et andet Sted i Grundloven, at Kongen er forpligtet til hvert Aar at indkalde en ordentlig Rigsdag. Fortolkningen er da: Men hvis Rigsdagen ikke vil være ordentlig, indkalder

Kongen den ikke! Den Slags Fortolkninger kunne nogenlunde staa ved Siden af hinanden, og det er ogsaa kun noget, jeg lesligehedsvis nævner, at man har forsøgt paa at gøre den Betragtning gældende, at dette Ord „vedtaget“ skulde kunne bethyde andet end, hvad alle ere paa det rene med er Grundlovens Mening, nemlig „vedtaget af Rigsdagen“. Men derfor undrer det mig dog, at man fra Forslagsstillernes Side har villet tage dette Punkt og gøre det til Genstand for en Grundlovsforandring, som om der fornødt kunde være Tvivl om Meningen af disse Grundlovens Ord i § 49. Jeg kunde forstaa det, hvis man derved havde faaet det affaaret, havde faaet denne — jeg vil ikke sige provisoriske, men — konstitutionelle Ordning af Finanskager ud af Verden; men det faar man slet ikke derved. Det er ikke denne Fortolkning, som hviler paa den nævnte snurrige Opfattelse af Ordet „vedtaget“, der ligger til Grund for Provisorierne eller for hele det provisoriske System. Nej, hvad der der ligger til Grund derfor — og det blev ogsaa gjort gældende af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Schärling) — er det gamle Ord: Nød bryder alle Love, altsaa ogsaa Grundloven. Det er den Betragtning, som Provisoriet har hvilet paa i tidligere Aaringer, og jeg tør vel sige, at saaledes har det været fra alle de Politikers Side, hvis Navne overhovedet have nogen Vægt. Dette kommer man imidlertid ikke ud over herved. De ærede Forslagsstillere have i den Grad undgaaet at komme til at røre ved dette Nervepunkt, at de have ladet Spørgsmaalet om kongelige Resolutioner staa ganske uberørt. Det er ganske vist, at det ad denne Vej, der her foreslaas, kunde forhindres, at provisoriske Finanslove blive udstedte af Nød; derimod ville de kongelige Resolutioner ikke herved forhindres, og det vil sige, at de ville blive udstedte, naar Nøden krævede det. Nej, vil man hindre det, vil man ikke gaa hen og sætte en Paragraf ind i Grundloven, som siger, at denne Lov maa ikke brydes, thi det vilde dog være en snurrig Bestemmelse at træffe, der vilde da ikke være anden Vej, end at sørge for at faa en Domstol, som virkelig kan paadømme Striden. Det er den eneste Løsning. Man vil ikke kunne stille Paragraffer eller Bogstaver, som man ikke vil kunne forvirre og forvende. En virkelig Garanti, en juridisk bindende Garanti, lad mig udtrykkelig tilføje dette Ord, ligger kun deri, at man, naar man vil søge Domstolens Afgørelse, saa virkelig ogsaa har en Domstol, som kan afgive en upartisk Dom. Det er dette, som er forsøgt tidligere, jeg